

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Εξήντα Ένα

Αποκαλύπτοντας το Προφητικό Ύφασμα: Κατανόηση των Οραμάτων του Δανιήλ, της Διαθήκης και του Καιρού της Σφράγισης στις Έσχατες Ημέρες

Jeff Pippenger

2024-01-25

Ο Γαβριήλ ήλθε προς τον Δανιήλ στο ένατο κεφάλαιο, για να του δώσει διάκριση και κατανόηση σχετικά με τα δύο οράματα που είχαν παρουσιασθεί στο όγδοο κεφάλαιο.

Και με πληροφόρησε, και μίλησε μαζί μου, και είπε: «Δανιήλ, τώρα εξήλθα για να σου δώσω σοφία και σύνεση. Στην αρχή των δεήσεών σου εξήλθε η προσταγή, και εγώ ήλθα για να σου το φανερώσω· διότι είσαι πολύ αγαπητός· γι' αυτό εννόησε το πράγμα και κατόνοησε την όραση». Δανιήλ 9:22, 23.

Για να έχει ο Δανιήλ τη «σύνεση» που χρειαζόταν, ο Γαβριήλ τού είπε να κατανοήσει τόσο το «πράγμα» όσο και το «όραμα». Το «πράγμα» ήταν το όραμα του καταπατημού του αγιαστηρίου και της στρατιάς, και το «όραμα» ήταν το όραμα της εμφάνισης της 22ας Οκτωβρίου 1844. Η αδελφή White τονίζει επίσης αυτά τα δύο οράματα όταν μας πληροφορεί ότι ο Δανιήλ ζητούσε να κατανοήσει τη σχέση της εβδομηκονταετούς αιχμαλωσίας και των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών. Τα εβδομήντα έτη είναι εκείνο που ο Γαβριήλ προσδιόρισε ως το «πράγμα», και το «όραμα» ήταν τα δύο χιλιάδες τριακόσια έτη. Ο Δανιήλ αντιπροσωπεύει τους «σοφούς» των εσχάτων ημερών, όταν ο Γαβριήλ παρέχει την ερμηνεία των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών. Οι «σοφοί» αναγνωρίζουν τόσο το «πράγμα» όσο και το «όραμα» στην ερμηνεία του Γαβριήλ· οι ασεβείς δεν κατανοούν. Οι Μιλλερίτες κατόνοησαν το «πράγμα» και το «όραμα», αλλά μόνο κατά περιορισμένο τρόπο.

Τα τετρακόσια ενενήντα έτη του δοκιμαστικού χρόνου ήταν μία περίοδος που βασιζόταν σε τετρακόσια ενενήντα έτη αποστασίας κατά της διαθήκης των «επτά καιρών», όπως αυτή παριστάνεται στο Λευιτικόν είκοσι πέντε και είκοσι έξι. Η εβδομηκονταετής αιχμαλωσία ήταν το άθροισμα όλων των ετών κατά τα οποία δεν επετράπη στη γη να απολαύσει την ανάπαυσή της.

Η εβδομάδα κατά την οποία ο Χριστός επικύρωσε τη διαθήκη με πολλούς, ήταν μια απεικόνιση της διαμάχης της διαθήκης του, όπως παριστάνεται από δύο περιόδους χιλίων διακοσίων εξήντα ημερών. Εκείνη η προφητική εβδομάδα διαιρέθηκε από τον σταυρό, ο οποίος συμβολίζει τη σφραγίδα του Θεού.

«Τι είναι η σφραγίδα του ζώντος Θεού, η οποία τίθεται στα μέτωπα του λαού Του; Είναι ένα σημείο το οποίο μπορούν να διαβάσουν οι άγγελοι, αλλά όχι τα ανθρώπινα μάτια· διότι ο εξολοθρευτής άγγελος πρέπει να δει αυτό το σημείο της απολύτρωσης. Ο νοήμων νους έχει δει το σημείο του σταυρού του Γολγοθά στους υιοθετημένους υιούς και τις θυγατέρες του Κυρίου. Η αμαρτία της παράβασης του νόμου του Θεού έχει αφαιρεθεί. Φέρουν το ένδυμα του γάμου και είναι υπάκουοι και πιστοί σε όλες τις εντολές του Θεού.» Manuscript Releases, τόμος 21, 52.

Εκείνη η εβδομάδα προτύπωνε δύο περιόδους χιλίων διακοσίων εξήντα ετών, διαιρεμένες κατά τον κυριακάτικο νόμο του 538, (το χάραγμα του θηρίου), κατά τις οποίες ο παγανισμός και κατόπιν ο παπισμός καταπάτησαν το αγιαστήριο και το στράτευμα. Επί χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες, ο Χριστός έδωσε τη μαρτυρία Του, και έπειτα επί άλλες χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες, ο Χριστός έδωσε την ίδια μαρτυρία διά των μαθητών Του. Επί χίλια διακόσια εξήντα έτη, ο Σατανάς έδωσε τη μαρτυρία του διά του παγανισμού, και έπειτα επί άλλα χίλια διακόσια εξήντα έτη, ο Σατανάς έδωσε τη μαρτυρία του διά του παπισμού.

Η διαθήκη, η οποία, εξαιτίας της ανυπακοής του αρχαίου Ισραήλ, έγινε η «έρις» του Θεού, ήταν η διαθήκη του εικοστού πέμπτου κεφαλαίου του Λευιτικού, η οποία καθόριζε την ανάπαυση της γης και το ιωβηλαίο, το οποίο έπρεπε να εορτάζεται κάθε σαρανταενάτο έτος.

Και ο Κύριος ελάλησε προς τον Μωυσήν στο όρος Σινά, λέγοντας: Λάλησε προς τους υιούς Ισραήλ και ειπέ προς αυτούς: Όταν εισέλθητε εις την γην την οποίαν εγώ σας δίδω, τότε η γη θέλει τηρεί σάββατον εις τον Κύριον. Έξι έτη θέλεις σπείρει τον αγρόν σου, και έξι έτη θέλεις κλαδεύει τον αμπελώνα σου, και θέλεις συνάγει τον καρπόν αυτού· αλλά κατά το έβδομον έτος θέλει είσθαι σάββατον αναπαύσεως εις την γην, σάββατον εις τον Κύριον· δεν θέλεις σπείρει τον αγρόν σου, ουδέ θέλεις κλαδεύει τον αμπελώνα σου. Ό,τι φυτρώση αφ' εαυτού από τον θερισμόν σου δεν θέλεις θερίσει, ουδέ θέλεις συνάξει τα σταφύλια της ακλάδευτης αμπέλου σου· διότι είναι έτος αναπαύσεως εις την γην. Και το σάββατον της γης θέλει είσθαι τροφή δι' εσάς· διά σε, και διά τον δούλον σου, και διά την δούλην σου, και διά τον μισθωτόν σου, και διά τον ξένον σου τον παροικούντα μετά σου, και διά τα κτήνη σου, και διά τα θηρία τα ευρισκόμενα εις την γην σου· πάσα η αύξησις αυτής θέλει είσθαι τροφή. Και θέλεις αριθμήσει εις σεαυτόν επτά σάββατα ετών, επτά φορές επτά έτη· και αι ημέραι των επτά σαββάτων των ετών θέλουσιν είσθαι εις σε τεσσαράκοντα εννέα έτη. Τότε θέλεις κάμει να ηχήση η σάλπιγξ του ιωβηλαίου την δεκάτην ημέραν του εβδόμου μηνός· κατά την ημέραν του εξιλασμού θέλετε κάμει να ηχήση η σάλπιγξ εις πάσαν την γην σας. Και θέλετε αγιάσει το πεντηκοστόν έτος, και θέλετε κηρύξει ελευθερίαν εις πάσαν την γην προς πάντας τους κατοίκους αυτής· τούτο θέλει είσθαι ιωβηλαίον εις εσάς· και θέλετε επιστρέψει έκαστος εις την ιδιοκτησίαν αυτού, και θέλετε επιστρέψει έκαστος εις την οικογένειαν αυτού. Ιωβηλαίον θέλει είσθαι εις εσάς το πεντηκοστόν έτος· δεν θέλετε σπείρει, ουδέ θερίσει ό,τι φυτρώνει αφ' εαυτού εν αυτώ, ουδέ θέλετε συνάξει τα σταφύλια της ακλάδευτης αμπέλου αυτού. Διότι είναι το ιωβηλαίον· άγιον θέλει είσθαι εις εσάς· εκ του αγρού θέλετε τρώγει την αύξησιν αυτού. Κατά το έτος τούτο του ιωβηλαίου θέλετε επιστρέψει έκαστος εις την ιδιοκτησίαν αυτού. Λευιτικόν 25:1-13.

Η πρώτη περίοδος της προφητείας των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών, όπως και η εβδομάδα κατά την οποία ο Χριστός επικύρωσε τη διαθήκη, καθώς και τα τετρακόσια ενενήντα έτη, συνδέεται άμεσα με τους «επτά καιρούς» των κεφαλαίων είκοσι πέντε και είκοσι έξι του Λευιτικού.

Γνώρισον λοιπόν και εννόησον ότι από της εκδόσεως του προστάγματος να αποκατασταθή και να οικοδομηθή η Ιερουσαλήμ έως του Μεσσίου του Ηγουμένου θέλουσιν είσθαι επτά εβδομάδες και εξήκοντα δύο εβδομάδες· η πλατεία θέλει ανοικοδομηθή και το τείχος, και μάλιστα εν καιροίς θλίψεως. Δανιήλ 9:2.

Εξήντα εννέα εβδομάδες, αρχίζοντας το 457 π.Χ., σε φέρνουν στο βάπτισμα του Χριστού και στην αρχή της εβδομάδος κατά την οποία Αυτός επικύρωσε τη διαθήκη, η οποία ήταν η διαθήκη της «έριδος» του Θεού. Υπήρχε όμως μία εβδομάς εβδομάδων (σαράντα εννέα έτη), η οποία ήταν απομονωμένη από τις εξήντα εννέα εβδομάδες με τη φράση «επτά εβδομάδες και εξήκοντα δύο εβδομάδες». Αρχίζοντας το 457 π.Χ., θα υπήρχαν σαράντα εννέα έτη, σαφής αναφορά στη διαθήκη του εικοστού πέμπτου κεφαλαίου του Λευιτικού και στον εορτασμό του ιωβηλαίου. Εκείνα τα σαράντα εννέα έτη δεν ήταν μόνο σύμβολο των κύκλων του ιωβηλαίου, αλλά και της Πεντηκοστής, η οποία είναι η πεντηκοστή ημέρα που ακολουθεί τις σαράντα εννέα ημέρες της εορτής των εβδομάδων.

Τα πρώτα σαράντα εννέα έτη των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών, τα τετρακόσια ενενήντα έτη, και η εβδομάδα κατά την οποία επικυρώθηκε η διαθήκη συνδέονται όλα άμεσα με τα δύο χιλιάδες πεντακόσια είκοσι έτη, που παριστάνονται ως «επτά καιροί», στο Λευιτικό είκοσι έξι. Κάθε στοιχείο της προφητείας των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών συνδέεται άμεσα με τους «επτά καιρούς», τους οποίους ο Αντβεντισμός παραμέρισε και απέρριψε το 1863. Οι «επτά καιροί» είναι σύμβολο της διαθήκης του ιωβηλαίου, και γι' αυτό πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι, όταν τα δύο χιλιάδες τριακόσια έτη έληξαν στις 22 Οκτωβρίου 1844, τότε επίσης έληξαν, κατά την ίδια ακριβώς ημέρα, και τα δύο χιλιάδες πεντακόσια είκοσι έτη, διότι ο Μωυσής κατέγραψε στο εικοστό πέμπτο κεφάλαιο του Λευιτικού:

Και θέλεις ἀριθμήσει εις σεαυτόν επτά σάββατα ετών, επτάκις επτά έτη· και ο χρόνος των επτά σαββάτων των ετών θέλει είσθαι εις σε τεσσαράκοντα εννέα έτη. Τότε θέλεις κάμει να ηχήσει η σάλπιγγα του ιωβηλαίου την δεκάτην ημέραν του εβδόμου μηνός· κατά την ημέραν του εξιλασμού θέλετε κάμει τη σάλπιγγα να ηχήσει εις πάσαν την γην σας. Λευιτικόν 25:8, 9.

Κάθε προφητική περίοδος μέσα στα δύο χιλιάδες τριακόσια έτη συνδέεται άμεσα με τους «επτά καιρούς» του Λευιτικού είκοσι έξι, περιλαμβανομένης και της ημέρας κατά την οποία έληξαν αμφότερες οι προφητικές περίοδοι. Τα πρώτα σαράντα εννέα έτη προσδιόρισαν το έργο της ανοικοδομήσεως και της αποκαταστάσεως της Ιερουσαλήμ, το οποίο θα ολοκληρωνόταν καθώς ο λαός του Θεού θα εξήρχετο από τη Βαβυλώνα. Ο ναός είχε ολοκληρωθεί πριν από το τρίτο διάταγμα, όπως και ο ναός των Μιλλεριτών είχε ολοκληρωθεί πριν από την άφιξη του τρίτου αγγέλου. Πλην όμως, μετά το 457 π.Χ., «η πλατεία» έπρεπε ακόμη «να ανοικοδομηθή, και το τείχος, μάλιστα εν καιροίς θλίψεως». Ως Άλφα και Ωμέγα, ο Ιησούς πάντοτε καταδεικνύει το τέλος ενός πράγματος διά της αρχής του πράγματος, και μετά την 22α Οκτωβρίου 1844, οι Μιλλερίτες έπρεπε να ολοκληρώσουν «την πλατεία» «και το τείχος», «εν καιροίς θλίψεως».

Η αδελφή White προσδιορίζει το κυριολεκτικό τείχος προστασίας γύρω από την Ιερουσαλήμ ως σύμβολο του νόμου του Θεού, και αμέσως μετά την 22α Οκτωβρίου 1844 οι πιστοί οδηγήθηκαν στο επουράνιο αγιαστήριο και αναγνώρισαν τον νόμο του Θεού (το τείχος). Προκειμένου να αναγνωρίσουν τον νόμο του Θεού, περιλαμβανομένου του Σαββάτου, οι Μιλλεριτές οδηγήθηκαν πίσω στη διαθήκη του αρχαίου Ισραήλ. Η αποκατάσταση της κυριολεκτικής «οδού» είναι η αποκατάσταση που επιτελέστηκε πνευματικώς όταν οι Μιλλεριτές επέστρεψαν στις «αρχαίες τρίβους» του Ιερεμία. Οι «καιροί θλίψεως», οι οποίοι επρόκειτο να υπάρξουν κατά την περίοδο κατά την οποία εγκαθιδρύνονταν το τείχος και η οδός, επρόκειτο να εκπληρωθούν μετά το 1844,

και ο Εμφύλιος Πόλεμος, ο οποίος τότε πλησίαζε και σύντομα άρχιζε μέσα σε εκείνη ακριβώς την ιστορία, αντιπροσώπευε εκείνους τους καιρούς θλίψεως.

Εάν είχαν σταθεί πιστοί, θα είχαν φθάσει στο συμβολικό πεντηκοστό έτος του ιωβηλαίου (όπου οι δούλοι ελευθερώνονται), το οποίο επίσης προεικονιζόταν από την πεντηκοστή ημέρα της Πεντηκοστής (όπου το μήνυμα της απελευθέρωσης μεταβαίνει σε όλον τον κόσμο). Αλλά μετά το 1844 οι περισσότεροι εναντιώθηκαν στο φως του Σαββάτου, και το 1863 επίσης απέρριψαν το μήνυμα του Μωυσή (τους «επτά καιρούς»), το οποίο τους είχε παραδοθεί από τον Ηλία (William Miller.) Με άλλα λόγια, αποστράφηκαν «την οδό» (τας παλαιάς τρίβους), την οποίαν όφειλαν να αποκαταστήσουν και να βαδίσουν εν αυτή.

Ο Ιησούς απεικονίζει πάντοτε το τέλος διά της αρχής, και όταν η παραβολή των δέκα παρθένων επαναλαμβάνεται κατά τις έσχατες ημέρες, το έργο της αποκαταστάσεως της Ιερουσαλήμ πρόκειται πάλιν να επιτελεσθεί. Η «πλατεία και το τείχος» θα οικοδομηθούν σε «καιρούς στενοχωρίας». Τώρα εισερχόμαστε σε εκείνους τους καιρούς στενοχωρίας. Η 22α Οκτωβρίου 1844 προτυπώνει τον επικείμενο κυριακάτικο νόμο, ώστε, όταν φθάσει η «ώρα του μεγάλου σεισμού» της Αποκαλύψεως ένδεκα, η πλατεία και το τείχος θα οικοδομηθούν σε καιρούς στενοχωρίας. Θα προσδιορίσουμε τώρα αυτούς τους καιρούς στενοχωρίας ως την «οργή των εθνών» που προκαλείται από τον κλιμακούμενο πόλεμο του Ισλάμ.

Εξηγώντας όσα είχαν προηγουμένως γραφεί σχετικά με έναν «καιρό θλίψεως», έδωσε μια εξήγηση που είναι καταγεγραμμένη στο βιβλίο Early Writings.

«1. Στη σελίδα 33 παρατίθεται το ακόλουθο: “Είδα ότι το άγιο Σάββατο είναι, και θα είναι, το διαχωριστικό τείχος μεταξύ του αληθινού Ισραήλ του Θεού και των απίστων· και ότι το Σάββατο είναι το μεγάλο ζήτημα για να ενώσει τις καρδιές των αγαπητών, προσμενόντων αγίων του Θεού. Είδα ότι ο Θεός είχε τέκνα που δεν βλέπουν και δεν τηρούν το Σάββατο. Δεν είχαν απορρίψει το φως σχετικά με αυτό. Και κατά την έναρξη του καιρού της θλίψεως, επλησθήκαμε με το Άγιο Πνεύμα, καθώς εξήλθαμε και κηρύξαμε το Σάββατο πληρέστερα.”»

«Αυτή η όραση δόθηκε το 1847, όταν υπήρχαν μόνον ελάχιστοι από τους αδελφούς των Αντιβεντιστών που τηρούσαν το Σάββατο, και από αυτούς μόνον λίγοι υπέθεταν ότι η τήρησή του ήταν αρκετά σημαντική ώστε να χαράσσει διαχωριστική γραμμή μεταξύ του λαού του Θεού και των απίστων. Τώρα αρχίζει να διακρίνεται η εκπλήρωση εκείνης της όρασης. “Η έναρξη εκείνου του καιρού θλίψεως”, που αναφέρεται εδώ, δεν αναφέρεται στον καιρό κατά τον οποίο οι πληγές θα αρχίσουν να εκχύνονται, αλλά σε μια σύντομη περίοδο ακριβώς πριν εκχυθούν, ενώ ο Χριστός βρίσκεται στο αγιαστήριο. Κατά τον καιρό εκείνο, ενώ το έργο της σωτηρίας πλησιάζει στη λήξη του, θλίψη θα έρχεται επάνω στη γη, και τα έθνη θα οργίζονται, όμως θα συγκρατούνται ώστε να μη ματαιώσουν το έργο του τρίτου αγγέλου. Κατά τον καιρό εκείνο η “όψιμη βροχή”, ή αναζωογόνηση από την παρουσία του Κυρίου, θα έλθει, για να δώσει δύναμη στη δυνατή φωνή του τρίτου αγγέλου και να προετοιμάσει τους αγίους ώστε να σταθούν κατά την περίοδο κατά την οποία θα εκχυθούν οι επτά τελευταίες πληγές.” Early Writings, 85.

Υπάρχει ένα «σύντομο χρονικό διάστημα», το οποίο προηγείται της λήξεως της δοκιμασίας, κατά το οποίο «τα έθνη θα οργίζονται, όμως θα συγκρατούνται». Ταυτοχρόνως καταφθάνει «η όψιμη βροχή». Η «οργή των εθνών» αποτελεί σύμβολο που προσδιορίζεται στο ενδέκατο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως.

Και τα έθνη οργίσθησαν, και ήλθε η οργή σου, και ο καιρός των νεκρών, ώστε να κριθούν, και να δώσεις τον μισθό στους δούλους σου τους προφήτες, και στους αγίους, και σε εκείνους που φοβούνται το όνομά σου, μικρούς και μεγάλους· και να αφανίσεις εκείνους που αφανίζουν τη γη. Αποκάλυψη 11:18.

Η αδελφή Ουάιτ σχολιάζει αυτό το εδάφιο.

«Είδα ότι η οργή των εθνών, η οργή του Θεού και ο καιρός για να κριθούν οι νεκροί ήσαν χωριστά και διακεκριμένα, το ένα ακολουθώντας το άλλο· επίσης, ότι ο Μιχαήλ δεν είχε ακόμη εγερθεί και ότι ο καιρός της θλίψεως, ο οποίος δεν υπήρξε ποτέ όμοιός του, δεν είχε ακόμη αρχίσει. Τα έθνη τώρα οργίζονται· αλλά όταν ο Αρχιερέυς μας τελειώσει το έργο Του στο αγιαστήριο, τότε θα εγερθεί, θα ενδυθεί τα ιμάτια της εκδικήσεως, και τότε θα εκχυθούν οι επτά τελευταίες πληγές.»

«Είδα ότι οι τέσσερις άγγελοι θα συγκρατούσαν τους τέσσερις ανέμους έως ότου ολοκληρωνόταν το έργο του Ιησού στο αγιαστήριο, και τότε θα έλθουν οι επτά τελευταίες πληγές». Early Writings, 36.

Η «εξαργίωση των εθνών» λαμβάνει χώρα ακριβώς πριν από τη λήξη της δοκιμασίας, διότι ακολουθείται από την «οργή του Θεού». Η «οργή του Θεού» εκδηλώνεται όταν λήγει η δοκιμασία, και ο «καιρός να κριθούν οι νεκροί» αναφέρεται σε κρίση που λαμβάνει χώρα κατά τη διάρκεια της χιλιετίας και δεν αναφέρεται στην κρίση των νεκρών που άρχισε το 1844.

Και είδα έναν άγγελο να κατεβαίνει από τον ουρανό, έχοντας το κλειδί της αβύσσου και μία μεγάλη αλυσίδα στο χέρι του. Και έπιασε τον δράκοντα, τον αρχαίο όφι, που είναι ο Διάβολος και ο Σατανάς, και τον έδεσε χίλια έτη, και τον έριξε στην άβυσσο, και τον έκλεισε μέσα, και έθεσε σφραγίδα επάνω του, ώστε να μη πλανά πλέον τα έθνη, μέχρις ότου συμπληρωθούν τα χίλια έτη· και μετά ταύτα πρέπει να λυθεί για λίγο καιρό. Και είδα θρόνους, και εκάθισαν επάνω σε αυτούς, και τους δόθηκε κρίση· και είδα τις ψυχές εκείνων που αποκεφαλίστηκαν για τη μαρτυρία του Ιησού και για τον λόγο του Θεού, και οι οποίοι δεν προσκύνησαν το θηρίο ούτε την εικόνα του, και δεν έλαβαν το χάραγμά του επάνω στα μέτωπά τους ή στα χέρια τους· και έζησαν και βασιλεύσαν με τον Χριστό χίλια έτη. Αποκάλυψη 20:1-4.

Η κρίση που «δίδεται εις» τους αγίους δηλώνει ότι αυτοί θα ασκήσουν κρίση επί των ασεβών κατά τη χιλιετία, όχι ότι οι ίδιοι κρίνονται.

«Κατά τη διάρκεια των χιλίων ετών μεταξύ της πρώτης και της δεύτερης ανάστασης λαμβάνει χώρα η κρίση των ασεβών. Ο απόστολος Παύλος υποδεικνύει αυτή την κρίση ως γεγονός που ακολουθεί τη δεύτερη παρουσία. “Μη κρίνετε λοιπόν τίποτε προ καιρού, έως ότου έλθει ο Κύριος, ο οποίος και θα φέρει στο φως τα κρυφά του σκότους και θα φανερώσει τις βουλές των καρδιών.” Α΄ Κορινθίους 4:5. Ο Δανιήλ δηλώνει ότι, όταν ήλθε ο Παλαιός των Ημερών, “η κρίση εδόθη εις τους αγίους του Υψίστου.” Δανιήλ 7:22. Κατά τον καιρό αυτόν οι δίκαιοι

βασιλεύουν ως βασιλείς και ιερείς του Θεού. Ο Ιωάννης στην Αποκάλυψη λέγει: “Και είδα θρόνους, και εκάθισαν επ’ αυτών, και κρίσις εδόθη εις αυτούς.” “Θέλουσιν είσθαι ιερείς του Θεού και του Χριστού, και θέλουσι βασιλεύσει μετ’ αυτού χίλια έτη.” Αποκάλυψη 20:4, 6. Τότε είναι που, καθώς προείπε ο Παύλος, “ο άγιοι θέλουσι κρίνει τον κόσμον.” Α’ Κορινθίους 6:2. Σε ένωση με τον Χριστό κρίνουν τους ασεβείς, συγκρίνοντας τις πράξεις τους με το βιβλίο του νόμου, τη Βίβλο, και αποφασίζοντας κάθε περίπτωση σύμφωνα με τα έργα που έγιναν διά του σώματος. Έπειτα απονέμεται το μερίδιο που πρέπει να υποστούν οι ασεβείς, σύμφωνα με τα έργα τους· και καταγράφεται απέναντι στα ονόματά τους στο βιβλίο του θανάτου.»

Ο Σατανάς επίσης και οι πονηροί άγγελοι κρίνονται από τον Χριστό και από τον λαό Του. Ο Παύλος λέγει: «Δεν γνωρίζετε ότι θέλομεν κρίνει αγγέλους;» Εδάφιο 3. Και ο Ιούδας δηλώνει ότι «τους αγγέλους οίτινες δεν εφύλαξαν την αρχικήν αυτών τάξιν, αλλά εγκατέλιπον την ιδίαν αυτών κατοικίαν, έχει τεθησαυρισμένους εις παντοτινά δεσμά υπό το σκότος διά την κρίσιν της μεγάλης ημέρας». Ιούδα 6.

«Στο τέλος των χιλίων ετών θα λάβει χώρα η δεύτερη ανάσταση. Τότε οι ασεβείς θα αναστηθούν εκ νεκρών και θα εμφανισθούν ενώπιον του Θεού για την εκτέλεση της “γεγραμμένης κρίσεως”. Έτσι ο Αποκαλυπτής, αφού περιγράφει την ανάσταση των δικαίων, λέγει: “Οι δε λοιποί των νεκρών δεν ανέζησαν έως ου ετελέσθησαν τα χίλια έτη.” Αποκάλυψις 20:5. Και ο Ησαΐας δηλώνει, σχετικά με τους ασεβείς: “Θέλουσι συναχθή, καθώς συνάγονται οι δεσμώνται εις τον λάκκον, και θέλουσι κλεισθή εις την φυλακήν, και μετά πολλάς ημέρας θέλουσιν επισκεφθή.” Ησαΐας 24:22.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 660, 661.

Είναι, λοιπόν, σαφές ότι «η εξόργιση των εθνών» αναφέρεται στους «ταραχώδεις καιρούς» που έρχονται επάνω στον κόσμο πριν κλείσει η δοκιμασία, και ότι όταν «τα έθνη εξοργίζονται», ταυτοχρόνως «συγκρατούνται».

«Είδα ότι η οργή των εθνών, η οργή του Θεού και ο καιρός να κριθούν οι νεκροί ήσαν χωριστά και διακεκριμένα, το ένα ακολουθώντας το άλλο». Early Writings, 36.

Τον καιρό κατά τον οποίο «τα έθνη ωργίσθησαν», η όψιμη βροχή αρχίζει να πέφτει.

«Κατ’ εκείνον τόν καιρό, ενώ τò έργο τής σωτηρίας πλησιάζει στο τέλος του, θλίψη θα έπελθει επάνω στη γή, και τα έθνη θα όργισθούν, αλλά θα συγκρατούνται, ώστε να μην έμποδίσουν τò έργο του τρίτου άγγελου. Κατ’ εκείνον τόν καιρό, ή “όψιμη βροχή”, ή αναζωογόνηση από την παρουσία του Κυρίου, θα έλθει, για να δώσει δύναμη στη δυνατή φωνή του τρίτου άγγελου, και να προετοιμάσει τους άγιους να σταθούν κατά την περίοδο όταν οι έπτα έσχατες πληγές θα έκχυθούν.» Early Writings, 85.

Υπάρχει ένα σημείο κατά το οποίο «τα έθνη οργίζονται», αλλά συγχρόνως «κρατούνται υπό έλεγχο». Τότε είναι που ο Χριστός εγκαθιδρύει τη βασιλεία της δόξας Του, διότι εγκαθιδρύει τη βασιλεία Του κατά τον καιρό της όψιμης βροχής.

«Η όψιμη βροχή έρχεται επάνω σε εκείνους που είναι καθαροί — τότε όλοι θα τη λάβουν, όπως άλλοτε.».

«Όταν οι τέσσερις άγγελοι αφήσουν ελεύθερους τους ανέμους, ο Χριστός θα εγκαθιδρύσει τη βασιλεία Του. Κανείς δεν λαμβάνει την όψιμη βροχή παρά μόνον όσοι πράττουν ό,τι μπορούν.» Spalding and Magan, 3.

Τα δύο προηγούμενα αποσπάσματα από το *Early Writings* προσδιορίζουν ότι, όταν τα έθνη οργίζονται και ταυτοχρόνως «συγκρατούνται», οι τέσσερις άγγελοι κρατούν τους τέσσερις ανέμους. Η οργή των εθνών, επομένως, παριστάνεται ως οι «τέσσερις άνεμοι». Σημείωσε επίσης ότι, κατά τον καιρό που οι τέσσερις άγγελοι συγκρατούν τα οργισμένα έθνη, θα ερχόταν η όψιμη βροχή. Η χρονική περίοδος που αρχίζει όταν έρχεται η όψιμη βροχή, η οποία είναι επίσης ο καιρός κατά τον οποίο τα έθνη οργίζονται, και όμως συγκρατούνται, συνεχίζεται έως ότου ο Μιχαήλ εγερθεί και κλείσει η ανθρώπινη δοκιμασία. Αυτή η χρονική περίοδος είναι η περίοδος κατά την οποία η σωτηρία κλείνει, και επομένως αντιπροσωπεύει το τελευταίο έργο του Χριστού στα Άγια των Αγίων, το οποίο προσδιορίζεται ως η χρονική περίοδος κατά την οποία είτε εξαλείφει τις αμαρτίες των ανθρώπων είτε τα ονόματά τους από τα βιβλία της κρίσεως. Εκείνη η χρονική περίοδος, όταν οι άγγελοι κρατούν τους τέσσερις ανέμους, είναι ο καιρός της σφραγίσεως των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

Το Ισλάμ του τρίτου Ουαί είναι η δύναμη που «εξοργίζει τα έθνη», και το τρίτο Ουαί έφθασε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, αλλά το Ισλάμ αμέσως «συγκρατήθηκε». Ο «ανατολικός άνεμος» είναι σύμβολο του Ισλάμ, και ο Ησαΐας προσδιορίζει τον «ανατολικό άνεμο» ως τον «σφοδρόν άνεμον», τον οποίον ο Θεός «κρατεί» (περιορίζει). Ο πόλεμος του Ισλάμ απεικονίζεται επανειλημμένως ως γυναίκα που κοιλοπονεί, διότι είναι ένας κλιμακούμενος πόλεμος που άρχισε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, όταν κατήλθε ο ισχυρός άγγελος της Αποκάλυψης δεκαοκτώ, όπως επισημαίνεται από την κατάρριψη των μεγάλων κτιρίων της Νέας Υόρκης.

«Πώς προέκυψε ο λόγος ότι εγώ δήλωσα πως η Νέα Υόρκη πρόκειται να σαρωθεί από παλιρροϊκό κύμα; Αυτό δεν το είπα ποτέ. Έχω πει, καθώς έβλεπα τα μεγάλα κτίρια να υψώνονται εκεί, όροφο επάνω σε όροφο: “Τι φοβερές σκηνές θα διαδραματισθούν όταν ο Κύριος εγερθεί για να συγκλονίσει τρομερά τη γη! Τότε θα εκπληρωθούν τα λόγια της Αποκάλυψης 18:1–3”. Ολόκληρο το δέκατο όγδοο κεφάλαιο της Αποκάλυψης είναι προειδοποίηση για όσα πρόκειται να επέλθουν επάνω στη γη. Αλλά δεν έχω ιδιαίτερο φως σχετικά με το τι πρόκειται να συμβεί στη Νέα Υόρκη, παρά μόνο ότι γνωρίζω πως κάποια ημέρα τα μεγάλα κτίρια εκεί θα καταρριφθούν από τη στροφή και την ανατροπή της δύναμης του Θεού. Από το φως που μου έχει δοθεί, γνωρίζω ότι η καταστροφή είναι μέσα στον κόσμο. Ένας λόγος από τον Κύριο, ένα άγγιγμα της κραταιάς Του δύναμης, και αυτές οι ογκώδεις κατασκευές θα πέσουν. Θα διαδραματισθούν σκηνές, η φοβερότητα των οποίων δεν μπορούμε να φαντασθούμε.» Review and Herald, 5 Ιουλίου 1906.

Στα διαγράμματα του 1843 και του 1850, το Ισλάμ παριστάνεται ως «πολεμικά άλογα». Στο ένατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, όπου εκτίθεται το Ισλάμ του πρώτου και του δευτέρου Ουαί, ο χαρακτήρας του Ισλάμ προσδιορίζεται από το όνομα του βασιλιά του Ισλάμ.

Και είχαν επάνω τους βασιλέα, ο οποίος είναι ο άγγελος της αβύσσου, του οποίου το όνομα στην εβραϊκή γλώσσα είναι Αβαδδών, αλλά στην ελληνική γλώσσα έχει το όνομα Απολλύων. Αποκάλυψη 9:11.

Το εδάφιο, το οποίο είναι το κεφάλαιο ENNEA και εδάφιο ENΔΕΚΑ, προσδιορίζει προφητικώς ότι, είτε παριστάνεται στην Παλαιά Διαθήκη (η Εβραϊκή) είτε στην Καινή Διαθήκη (η Ελληνική), ο χαρακτήρας του Ισλάμ είναι Αβαδδών ή Απολλύων. Και τα δύο ονόματα σημαίνουν «καταστροφή και θάνατος».

«Οι άγγελοι κρατούν τους τέσσερις ανέμους, που παριστάνονται ως ένα εξαγριωμένο άλογο το οποίο επιδιώκει να λυθεί και να ορμήσει επάνω στο πρόσωπο ολόκληρης της γης, φέροντας καταστροφή και θάνατο στο πέρασμά του.» Manuscript Releases, τόμος 20, 217.

Οι τέσσερις άνεμοι είναι ο οργισμένος ίππος της βιβλικής προφητείας, ο οποίος επιδιώκει να λυθεί. Ένα από τα προφητικά χαρακτηριστικά του οργισμένου ίππου είναι ότι συγκρατείται, αλλά επιζητεί να λυθεί και να επιφέρει «καταστροφή και θάνατο» επάνω σε ολόκληρη τη γη.

Θα συνεχίσουμε να πραγματευόμαστε αυτά τα θέματα στο επόμενο άρθρο.

«Μακάρι ο λαός του Θεού να είχε αίσθηση της επικείμενης καταστροφής χιλιάδων πόλεων, οι οποίες τώρα είναι σχεδόν παραδομένες στην ειδωλολατρία! Όμως πολλοί από εκείνους που θα έπρεπε να διακηρύττουν την αλήθεια κατηγορούν και καταδικάζουν τους αδελφούς τους. Όταν η μεταστρεπτική δύναμη του Θεού επέλθει επί των διανοιών, θα υπάρξει αποφασιστική μεταβολή. Οι άνθρωποι δεν θα έχουν καμία διάθεση να επικρίνουν και να κατεδαφίζουν. Δεν θα στέκονται σε θέση που εμποδίζει το φως να λάμψει προς τον κόσμο. Η επικριτικότητα τους, οι κατηγορίες τους, θα παύσουν. Οι δυνάμεις του εχθρού συγκεντρώνονται για μάχη. Σκληρές συγκρούσεις είναι μπροστά μας. Πλησιάστε ο ένας τον άλλον, αδελφοί και αδελφές μου, πλησιάστε ο ένας τον άλλον. Συνδεθείτε με τον Χριστό. «Μη είπτε, Συμμαχία, περί παντός ό,τι ούτος ο λαός ονομάζει συμμαχίαν· και μη φοβηθήτε τον φόβον αυτού, μηδέ ταραχθήτε. Τον Κύριον των δυνάμεων, αυτόν αγιάσατε· και αυτός ας είναι ο φόβος σας, και αυτός ας είναι ο τρόμος σας. Και θέλει είσθαι δια αγιαστήριον· αλλά και δια λίθον προσκόμματος και δια πέτραν σκανδάλου εις τους δύο οίκους του Ισραήλ, δια παγίδα και δια θηλειάν εις τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ. Και πολλοί εξ αυτών θέλουσι προσκόψει και πέσει και συντριφθή και παγιδευθή και συλληφθή.»

«Ο κόσμος είναι ένα θέατρο. Οι ηθοποιοί, οι κάτοικοί του, ετοιμάζονται να διαδραματίσουν τον ρόλο τους στο τελευταίο μεγάλο δράμα. Ο Θεός έχει παραγκωνισθεί από την όρασή τους. Με τις μεγάλες μάζες της ανθρωπότητας δεν υπάρχει ενότητα, παρά μόνον όταν οι άνθρωποι συνασπίζονται για να επιτύχουν τους εγωιστικούς τους σκοπούς. Ο Θεός παρατηρεί. Οι σκοποί Του αναφορικά με τους στασιαστικούς υπηκόους Του θα εκπληρωθούν. Ο κόσμος δεν έχει δοθεί στα χέρια των ανθρώπων, μολονότι ο Θεός επιτρέπει στις δυνάμεις της σύγχυσης και της αταξίας να επικρατούν για ένα διάστημα. Μια δύναμη από κάτω εργάζεται για να επιφέρει τις τελευταίες μεγάλες σκηνές του δράματος,—τον Σατανά που έρχεται ως Χριστός και ενεργεί με κάθε απάτη της αδικίας μεταξύ εκείνων που δεσμεύουν τους εαυτούς τους μαζί σε μυστικές εταιρείες. Εκείνοι που παραδίδονται στο πάθος της συνομοσπονδίας εκτελούν τα σχέδια του εχθρού. Την αιτία θα ακολουθήσει το αποτέλεσμα.»

«Η παράβαση έχει σχεδόν φθάσει στο όριό της. Σύγχυση πληροί τον κόσμο, και μεγάλος τρόμος πρόκειται σύντομα να επέλθει επί των ανθρώπων. Το τέλος είναι πολύ κοντά. Εμείς που γνωρίζουμε την αλήθεια θα πρέπει να προετοιμαζόμαστε για εκείνο που σύντομα θα

ξεσπάσει επάνω στον κόσμο ως συντριπτική έκπληξη». Review and Herald, 10 Σεπτεμβρίου 1903.